

vojenskou službou tu byvších, za účelem, by těmito vadami snížená výkonnost obžalovaného pro vojenské účely byla zlepšena. Okolnosti v předpokladech výroku, o který jde, nalézacím soudem zdůrazňované, připouštějí takto — při správném logickém jejich hodnotění — jak závěr, že se tělesný a zdravotní stav obžalovaného vojenskou službou zhoršil, tak i závěr, že tento stav byl při odchodu obžalovaného z vojenské služby týž, jakým byl při vstupu do ní. Bez dalších opor, jakých soud neuvádí, nejsou tudíž předpoklady v logické spojitosti se závěrem, takže proň — jak stížnost právem vytýká — v pravdě nejsou uvedeny důvody žádné.

Čís. 1606.

Zákon na ochranu republiky ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n.

Souběh přečinu podle Šu 14 čís. 5 zákona s přestupkem čl. V. zákona ze dne 17. prosince 1862, čís. 8 ř. zák. na rok 1863.

(Rozh. ze dne 11. dubna 1924, Kr I 705/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 15. září 1923, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle Šu 14 čís. 5 zákona ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnosti, dovolávající se důvodů zmatečnosti čís. 4 a 10 Šu 281 tr. ř., nelze upříti oprávnění s hlediska důvodu čís. 10. Nalézací soud odsoudil obžalovaného proto, že v zástupu, čítajícím asi 100 osob, když před policejním ředitelstvím demontroval a byl vyzván policejním inspektorem jménem zákona ke klidu a rozchodu, slovy: »Jaké zde platí zákony? Jaké? Vražda« hanobil republiku veřejně štvavým způsobem, takže to může snížit její vážnost. K této kvalifikaci činu dospěl soud v úvaze, že závadná slova vzhledem k situaci, za jaké na veřejné ulici k pobouřenému davu byla pronesena, i vzhledem na jejich smysl nutno označiti za veřejné, štvavým způsobem pronesené hanobení republiky, také, že to může snížit vážnost republiky, ježto pronesena byla ráz na ráz na výzvu k rozchodu »jménem zákona« a obžalovaný jimi na zmínku o zákoně reagoval rovněž výkřikem o zákoně ve spojení takovém, že smysl výkřiku toho byl způsobilým, vážností k zákonům republiky otrásti a tím i vážnost republiky samé snížit. Stížnost zdůrazňuje ve shodě se zákonem, že právní statky, chráněné ustanovením Šu 14 čís. 5 zákona na ochranu republiky (republika, národ, nebo národní menšina), jsou vypočteny výlučně a že proto útok pachatelův musí býti namířen proti těmto statkům a úmysl jeho musí se nésti k jich hanobení. Zda jednal obžalovaný v tomto úmyslu, není

z rozsudku patrné. Ze zjištění soudu nevychází s naprostou jistotou, zda myslel obžalovaný závadnými slovy, že v republice platí zákony, dopouštějící vraždu se strany zakročujících bezpečnostních orgánů, čímž by ovšem skutková podstata přečinu podle §u 14 čís. 5 zákona na ochranu republiky byla dána, či zda měl, hledě ke slůvku »zde« a k tomu, že šlo o demonstraci proti policii, na mysli pouze tehdejší jednání policie. Jen v onom případě přicházelo by, jak uvedeno, v úvahu ustanovení čís. 5 §u 14 zákona na ochranu republiky, určené k ochraně zvláštních, nejvyšších celků veřejných, které jako takové doposud ochrany postrádaly, nikoli však v případě druhém, kde napaden by byl jen určitý úřad veřejný, tudíž jednotlivá instituce a část moci státní a výkonné, chráněná již zákony dosavadními (čl. V. zákona ze dne 17. prosince 1862, čís. 8 ř. zák. z roku 1863 v souvislosti s §em 284 tr. zák.). Nalézací soud vyslovuje arci, že smysl závadného výkřiku byl způsobilým otrástiti vážností k zákonům republiky a tím i vážností republiky samé; avšak touto objektivní způsobilostí není ještě zjištěno, zda mluvčí také subjektivně jednal v úmyslu, zákonem předpokládaném. Důvod zmatečnosti čís. 10 §u 281 tr. ř. je proto dán, ježto nalézací soud odsoudil obžalovaného, ačkoliv nejsou zjištěny všechny náležitosti použitého zákona. Ježto však otázka, v jakém úmyslu obžalovaný jednal, spadá do oboru otázek rázu skutkového, o nichž rozhoduje soud na základě volného hodnocení průvodů a čerpaného z nich volného přesvědčení, nelze rozhodnouti ihned ve věci samé (§ 288 čís. 3 tr. ř.), nýbrž jeví se potřeba, rozsudek, pokud jde o přečin podle §u 14 čís. 5 zákona na ochranu republiky, zrušiti a věc vrátiti v rozsahu zrušení soudu první stolice k opětovnému projednání a rozhodnutí. Za tohoto stavu věci není potřebí obírat se dále uplatňovaným důvodem zmatečnosti čís. 4 §u 281 tr. ř.

Čís. 1607.

Skutková podstata zločinu §u 87 tr. zák. nevyžaduje po stránce subjektivní, by úmysl pachatelův směřoval přímo ku přivodění nebezpečí; stačí, že si byl pachatel vědom možnosti vzniku nebezpečí a přes to úmyslně předsevzal čin s nebezpečím spojený.

Spadá sem naplnění polena, k přiložení do kamen určeného, trhacím prachem.

(Rozh. ze dne 11. dubna 1924, Kr II 589/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 4. srpna 1923, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle §u 87 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost opírá se o důvody zmatečnosti čís. 5, 9 a), 10 §u 281 tr. ř. Vady a nedostatky, činící prý rozsudek zmatečným dle